

מחמת רצונם של המשתתפים בו. הקוסמוס איננו כופה את עצמו, השחקנים הממלאים את תפקידם בהצגה הקוסמית, עושים זאת מאהבה ולא מכורח.

קרישנא הינו אווטאר. נוכחותו עלי אדמות מהווה בעצם מהלך הפוך לתנועה שבתרשים. האלוהים האינסופי והמודע לעצמו שב אחורנית ויורד לרמתם של בני האדם כדי לשפץ את הנתב הרוחי, שאותו עמלים כל העת בני האדם להחריב. מאחר והיישות הזאת הינה אהבה וחסד אינסופיים, אין היא מעוניינת כרגע שהנתב הרוחי ייסגר. אם הנתב ייסגר, תתרחש באופן אוטומטי פרלאי, הכחדת תקופת הפעילות הנוכחית במישור הפיזי, או מאהאפראלאי, שמשמעותה שכולנו שבים אחורה אל תחילת המסע הרוחי, או שאנו חוזרים לתרדמת האלוהים שבמצב שלפני הבריאה.

ההירארכיה האלוהית, שמודעת לעקשנותם של בני האדם ולמוחותיהם הסתומים, מנסה כל העת לעזור, כשהיא שומרת בקפדנות על עיקרון החופש לבחור את הדרך. זהו עיקרון מקודש שאין שוברים אותו. אבל מה, החבר'ה חכמים, ומתחכמים לבני האדם. בא קרישנא ומוצא שבני האדם רבים ורוצחים זה את זה, משום שהכלי להתקדמות נכונה, המסדיר את כל מערכת היחסים בין בני האדם ביניהם ובין הבריאה, מרוסק, ומשום כך בני האדם אינם יודעים כיצד לנהל את ענייניהם. הם בוחרים לפתור את הבעיות אחת ולתמיד באמצעות החרב. נהרוג את כל הרעים, יישארו רק הטובים, וכך לא נצטרך לאחוז בחרב כדי להרוג את הרעים. משום מה, למרבה התמיהה, זה לא בדיוק עובד. מנסים את זה לפחות 5000 שנה מאז שקרישנא חנך את הקאלי יוגה, וכאן נתקעו אחינו בני האדם. מאחר וקרישנא מקפיד על הבחירה החופשית של בני האדם, השואפים להשמיד את הרעים, מה הוא עושה? מנצל את תאוות ההרג והשינאה הרוחשת כדי להפוך אותם לכלי להתאמנות רוחית. צריך להיות אלוהים כדי להביא קטע מדהים כזה.

המסע הרוחני הינו למעשה תהליך של הצטברות רשמים, עיבודם והפיכת תמצית ההתנסות לנדבך נוסף בתהליך האינסופי של בניית התודעה. הרשמים האלה הולכים ומתאספים בתת מודע, טובים ורעים, בדרך כלל רעים, כיוון שכל עוד חי האדם ללא דע- חי אודות הנתב הרוחי, הרי שהוא פועל תחת בערות ומעשיו מחוללים רשמים רעים, אותם סופגים אנשים אחרים, המחוללים רשמים רעים דומים, וכך עד אין סוף. כשחי האדם בבערות, הרי כל מה שהוא מחולל זה סבל, והוא חייב לקצור את פירות הסבל הזה. כל הרשמים האלו גורמים לאדם לשוב ולהיוולד, משום שהרשמים, שהם למעשה כיסי אנרגיה קפואה, חייבים, להפשיר, או להתעורר, ולהתמצות; זאת אומרת להעלם. אבל בתהליך ההתמצות, נוצרים באופן בלתי נמנע רשמים חדשים, השבים מצידם ומשעבדים את נפש האדם, השבה ונולדת, ומחוללת שוב רשמים משעבדים כאלה, ועד לאין סוף. גם רשמים טובים משעבדים, כיוון שגם הם נחקקים בתת מודע, הם חייבים להתמצות, ובתהליך ההתמצות נוצרים רשמים משעבדים חדשים, טובים ורעים, החייבים להתמצות, וכך מוצא עצמו האדם נואש לחלוטין מהמסע הרוחי והוא בעצם הולך לאיבוד מהבחינה הרוחנית. הסיבה העיקרית לכל הבלגן הזה, שאין מערכת של הנהגה רוחנית המודעת לכל התהליך הזה עלי אדמות, ומדריכה את בני האדם כיצד לפעול לבניית התודעה מבלי לפתח כמויות כאלו של רשמים משעבדים, שהם למעשה פרי יצירה מתוך בערות.

קחו למשל נפש של בעל חיים שמיצה את תהליך האבולוציה והחל להיוולד בגוף אדם. נניח שהוא היה חייט טרף במחזוריו האחרונים. הוא כעת בגוף אדם, עם כל מטען הרשמים החייתיים, של תקיפת יצורים אחרים וטריפתם. כאדם, הוא יתחיל לאנוס ולרצוח. אם תתבוננו מקרוב באדם כזה, לאחר שהוא נתפס על ידי המשטרה, למשל, הרי שאין האיש מבין מה לא בסדר. הוא פועל על פי הרגליו ודחפיו המוטבעים עמוק בנפשו. אם היתה הנהגה רוחית עלי אדמות, היו מסתכלים על איש כזה כבר מלידה, ופועלים כיצד לפרק את המטען המסוכן הזה, או להכוונו באופן פרודוקטיבי מבלי שיחולל פשעים חמורים כל כך.

נסתכל שוב בתרשים המצורף כאן. ראו כיצד "טיפת הנשמה האינדיבידואלית", או אָטְמָה, כפי שזה מכונה בוודנטיזם, הולכת ותופחת ומשחירה. תהליך התפיחה מסמל את התפתחות התודעה, וההשחרה מסמלת את מצבור הרשמים הנאגרים בתת מודע. התהליך מגיע לשיאו בשלב האדם, כאן התודעה מגיעה לשיאה, אבל גם מצבור הרשמים המשעבדים מגיע לשיאו. נניח שהמערכת מתפקדת באופן הראוי, אזי האדם היה מוכוון על ידי הנהגה רוחית עלי אדמות לנתב הרוחי, ותהליך התמצות הרשמים היה מתחיל, שבו התודעה נשמרת בה בשעה שהרשמים הולכים ונעלמים. אנחנו רואים בתרשים שצבע לבן מתחיל למלא את המעגל. למעשה אין זה צבע כלל, אלא שום דבר. זהו תהליך של מחיקה, של התאיינות, ובסופו של דבר, האדם נותר עם תודעה טהורה ללא שום סיגים. אזי הוא מתאחד לנצח עם התודעה האלוהית הקוסמית, ובכך תם המסע האלוהי, והאלוהי הבלתי מודע לאלוהיותו, הופך למודע לאלוהיותו.

התהליך הזה פועל כשורה עד שמגיעים לרמת האדם. כאן התהליך נשבר, כיוון שאין הנהגה רוחית עלי אדמות המודעת לתהליך הזה, ופועלת במודע להכוונת בני האדם לנתב הרוחי. בכל אופן אין הדבר נעשה באופן ציבורי, לבני האדם אין שום מושג למה הבריאה קיימת ומה תכליתה. רק בחוגים מצומצמים קיימת איזו שיטה או מערכת האמורה לסייע לבני האדם בדרך הזאת, אבל בדרך כלל זה מכוון לצורך ההתקדמות האישית, בתקווה שיום אחד החוכמה הזאת תתפשט לשאר בני האדם. את נתבונן שוב בתרשים, הרי שבמקום שטיפות הנשמה האינדיבידואליות תמשכנה לנוע שמאלה אל היקיצה המלאה, הן מסתחררות מטה אל צל הבריאה, המודגם כתחום האפור, הולכות ושוקעות באשליית הבריאה הדואלית, סובלות וגורמות סבל ללא יכולת להיחלץ מהמעגל האכזרי שהן הכניסו את עצמן לתוכו.

ככל שמתרחקים בני האדם מתכלית הבריאה, הולכים ונוצרים רשמים נוראיים יותר ויותר, המרחיקים את בני האדם עוד יותר מתכלית הבריאה, וכעת ניצב המין האנושי בפני חומה בצורה, שאי אפשר כמעט לפרוץ מבעדה, חומה שהוא יצר לעצמו במו ידיו, מחמת הסירוב הקדמון לקחת אחריות רוחנית.

נסתכל שוב בתרשים: "טיפות נשמה אינדיבידואליות" ממשיכות לזרום כל העת מנקודת ה"אום", ונכנסות לתהליך האבולוציוני האמור להוביל אותן למצב האדם, וממנו שוב אל האלוהי. אבל במצב האדם המערכת תקועה, הזרימה הטבעית מעוכבת. דמו זאת למנוע הפועל במכונית, תיבת ההילוכים משולבת, אבל הגלגלים בתיבת ההילוכים שבורים. מספיק ששן אחת שבורה, כדי שכל התהליך יתקע. זה גורם ללחץ הולך וגובר, עד שהמערכת פוקעת, אם לא ידאג מי שאחראי לתיקון התקלה ולשיחורור הלחץ. עלי אדמות לחץ זה מביא בעקבותיו לתסכולים, שנאה ומחלוקות בין בני האדם, המגיבים באופן בלתי מודע, מחמת הבערות, בהאשימים את ה"אחר" באחריות למצב הזה. בהעדר מערכת הנהגה רוחית, בני האדם מאשימים זה את זה באחריות למצב, הלחץ ההולך וגובר חייב להשתחרר, והוא אכן משתחרר בצורה של אסונות טבע, תאונות, מחלות ומלחמות.

כאן נכנסת ההירארכיה הרוחית לפעולה.

הברירה העומדת תמיד בפני ההירארכיה האלוהית, היא אם להמשיך ולאפשר את המסע הרוחי בתנאים נוראיים כאלה, כשזוועות איומות מתרחשות עלי אדמות ללא הרף, או להפסיק את המסע הרוחי, עד אשר ייווצרו התנאים המתאימים שיאפשרו את תנועת טיפות-הנשמה-האינדיבידואליות בצורה סבירה.

חוכמתו של האווטאר, שהוא בעל הסמכות ללא עוררין על חוק הקארמה, שהוא מסוגל להפוך את זוועותיהם של בני האדם לכלי להתקדמות רוחנית. לדעתו, האווטאר, כאדון הקארמה, התעלה מעל עצמו כשהחליט להפוך את תופעת המלחמה, שהיא פרי המצאת בני האדם, לכלי להתקדמות רוחית.

מה שאני כותב זה למעשה פרי הצפייה במלחמות רבות בהן נטלתי חלק בתקופת חיים אלו, כשכל פעם צפיתי בפן אחר של תופעת המלחמה. המלחמה מהווה את שיא התיסכול בין שתי קבוצות בני אדם המאשימות זו את זו בבעיות הנוצרות בחיים. בני האדם אינם מבינים כי הבעיות האלו נוצרות משום ששתי הקבוצות מסרבות למעשה למלא את ייעודן הרוחי; בני האדם מחפשים את אושרם הפרטי ומתעלמים מהתנועה ומהמחזוריים הקוסמיים. אדם כפרט או כקבוצה איננו יכול לעולם להשיג אושר בר קיימא כשהוא מנותק מהכלל. בבערות בני האדם רואים עצמם כפרטים או כקבוצות. הם נוטים להאשים את האחר או השונה בבעיות החיים. תיסכולים ושנאות הולכים ומצטברים בתת מודע של בני האדם, ובתת מודע של הקבוצה, כיוון שכל בני האדם קשורים זה לזה. בנקודה קריטית מסוימת כל זה מתפרץ.

ובכן, מלחמה פורצת, והאווטאר, האהוב האלוהי, עומד לכאורה בין שני המחנות. מדוע קרישנא איננו מפגין את הודו האלוהי בפני שני המחנות הניצים כדי לשכנע אותם שהם למעשה אחים, אחדות אחת, ולמעשה השנאה שלהם כלפי השני איננה אלא שנאה כלפי עצמם, כדחף תת מודע לכישלונותיהם הרוחיים? קרישנא שומר בקפדנות על העיקרון המקודש שהאהבה האלוהית איננה כופה את עצמה על דבר. השינוי צריך לבוא מקרב האנשים, מפנימיותם, ולא כשינוי חיצוני כפוי. מאחר ובני האדם בחרו להילחם, אין הוא מפסיק זאת, אבל הוא יכול להפוך את המלחמה לכלי של התאמנות רוחנית, לכלי יעיל להריסת הרשמים המשעבדים הכובלים את תודעת האדם, וכך לאפשר, למי שחפץ בכך, להיכנס לנתיב הרוחי. סמכותו של קרישנא, כאווטאר, למחוק רשמים. גם למורים המושלמים יש את הסמכות הזאת. תפקידם העיקרי למחוק רשמים משעבדים ההולכים ומצטברים בקרב המין האנושי, ולשחרר אותם בצורה מבוקרת, מבלי להחריב את הפלנטה, או את מערכת השמש. אבל שחרור הרשמים כרוך בסבל, וזה יתבטא במלחמות, מגיפות, שואות טבע וכיוצא בזה. הדרך היחידה לפרק את הרשמים המשעבדים באופן שבו הסבל יהיה מועט ביותר, זה באמצעות הנתיב הרוחי. אבל פרט לבודדים, רוב רובו של המין האנושי מסרב לפסוע בנתיב הרוחי. זוהי בעצם הבחירה של בני האדם – להיכנס לנתיב הרוחי, שבו הם לומדים את חוקי הקוסמוס, תכלית הבריאה, ומה תפקיד בני האדם במשחק הבריאה, או להתעלם מכל זאת, לנסות לכונן עולם נבדל משלהם, המנותק מההירארכיה האלוהית, וכתוצאה מכך עולם נבדל, נבער כזה מחולל סבל וייסורים לאין שיעור.

בניית מעגל רוחי כתהליך של וויתור ושחיקת האגו.

חברי מעגל כזה חייבים לעבור התאמנות רוחנית ארוכה ומפרכת כדי שיוכלו למלא את תפקידיהם מבלי לשבור את המכאניזם של המעגל. מה שקורה בדרך כלל, זה שאחד מהמשתתפים נוטה בשלב מסוים להשתלט על המעגל, ולהנהיג אותו בדרכו. אם נמשיל זאת לגלגל השיניים, הרי זה כאילו ששן אחת נעשתה גדולה יותר. מה שקורה במקרה זה, שהוא שובר את שאר השיניים. אם נסתכל על משל גלגל השיניים, אזי תוך כדי תהליך הפעולה, כשהגלגל מסתובב, כל שן נמצאת תמיד פעם אחת למעלה. מה שקורה זה שכל אחד מחברי החוג הרוחי מהווה את נקודת המרכז לפי הצורך. לכל אחד מהחברים התמחות וידע משלו, כך שהנהגה צריכה לעבור מאחד לשני לפי הצורך. בני אדם רגילים, השטופים

במשחקי הכוח הדואליים, אינם מסוגלים לכך, ואנו רואים גם תלמידים רוחיים מתקדמים הכושלים בכך. כל המורים הגדולים מחנכים את תלמידיהם בסוד המעגל הרוחי.

האוטואר מציע שוב ושוב את חברותו לבני האדם – כבר בבראשית, בפרק השלישי, הוא פונה לאדם ושואל היכן הוא. הוא רומז למין האנושי שעליהם להפנות את אור תודעתם אליו, ולא אל הבריאה הפיזית.

זהו למעשה החטא הראשון והיחיד בו שוגה האדם, ולמעשה זהו הדבר היחיד שאותו על האדם לתקן – הפניית אלומת אור התודעה אל האהוב האלוהי. האהוב האלוהי השוכן בלבנו הוא המצפן והמדריך האמיתי והיחיד, בלעדיו אין נתיב רוחי, אין חיים ואין עולם. הוא גן העדן, והיעדרותו היא הגיהנום.

כל תכלית ההתאמנות בנתיב הרוחי היא לשקם את מעמדו של האהוב האלוהי בנפש האדם, ולחנכו בדרך הנכונה בנתיב זה.

נשוב אל קרישנא והמלחמה.

קרישנא איננו מתכוון להפסיק את מהלכי המלחמה ולהשכיח שלום ביני הניצים.

הוא יכול היה לגלות את הדרו האלוהי בפני בני האדם, ולגרום להם לשמוט את כלי נשקם. אבל הרשמים המשעבדים הצרובים בנפשם לא היו נמחקים. ברור שהצדדים הניצים לא מעוניינים לפסוע בנתיב הרוחי, שהוא למעשה האלטרנטיבה למלחמה.

הוא כאמור מתבונן בין שתי הברירות שיש בידו, להמשיך את הבריאה או להכחידה.

כדי להמשיך את הבריאה חייבת להיות איזו דרך להכחדת הרשמים המשעבדים, אותם אפשר להכחיד בצורה מבוקרת על ידי הנתיב הרוחי. הבנו כבר שבני האדם מסרבים לפסוע בנתיב זה בכל תוקף, למעט בודדים. כדי שהבודדים האלו יוכלו להשלים את המסע הרוחי ולהגיע לתודעה מושלמת, הם חייבים את הבריאה הפיזית, בלעדיה לא ניתן ליצור רשמים המשמשים בתהליך יצירת רמות התודעה, ולפלוט אותן.

קרישנא, לדעתי, בחר להשתמש במלחמה ככלי להתאמנות רוחית.

בשנים הרבות בהן השתתפתי במלחמות רבות, ראיתי את הצדדים השונים של תופעת המלחמה, את תהליכי היווצרותה ופריצתה; ראיתי וחוויתי את הלקחים שמעניקה המלחמה לאלו המשתתפים בה: זהו למעשה המקום היחיד בו בני אדם בעלי תודעה חומרית גסה מוכנים להקריב את חייהם ואושרם הפרטי למען בני אדם אחרים, דבר שלא היו עושים בחייהם הרגילים בשום אופן. זהו כמובן הישג רוחי שאין לו תחליף, ולמעשה הדרך היחידה שנותרת עבור אדם כזה למחוק את רשמיו המשעבדים ולהיכנס לנתיב הרוחי.

כמו כן בצבא, הגם שהדבר כפוי, נמצא כי תנועה מאורגנת ומלוכדת של בני אדם כקבוצה מחוללת אנרגיות רוחניות, החיוניות להמשך הקיום הארצי. הצבא מחנך למשמעת, סדר וארגון, הגם שערכים אלה נכפים באיום של ענישה, הריהם עדיפים מאשר שלא יהיו כלל. בלי הטמעת הערכים האלה, האדם איננו מסוגל להיכנס לנתיב ההתאמנות הרוחית.

כאשר נהרג אדם בצורה אלימה, כמו במלחמה, חלק גדול מהרשמים המשעבדים את תודעתו נהרסים, והדבר מאפשר לו, במקרים רבים, להיכנס לנתיב הרוחי בהיולדות הבאה. גם מי שמשותף במלחמה, נלחם והורג מבלי שיחוש כל רגש של שנאה או טינה לאויב, חלק מרשמיו המשעבדים עשוי להימחות גם כן.

אנו יודעים, על פי מדע הרוח, שטיפת הנשמה האינדיבידואלית הינה למעשה נצחית. מה שנהרס זה הגוף החיצון, שהוא למעשה כלי ביטוי לאסופת הרשמים המשעבדים האצורה בתת מודע של האדם. עם הריסת הגוף החיצון, נמחקים גם חלק מהרשמים המשעבדים, ובעת היולדות חוזרת, האדם נולד עם פחות משקעים בתת מודע, ואם הדבר מתאפשר, הוא יכול להיכנס לנתיב הרוחי.

לסיכום, כל האמור כאן הוא פרי ניסיונותיי האישיים בחיים אלו, חיים שהוכונו בידי האהוב האלוהי. המלחמה היא אמצאת בני האדם, אלוהים לא תיכנן מלחמות לבני האדם. אלוהים, או האהוב האלוהי, איננו מוכן שבניו יסבלו מבלי שיהיה לזה ערך רוחי, כך שהוא הופך את תופעת המלחמה, בחסדו, לכלי המשרת את התכנית הרוחית של הבריאה.

עציון בקר. 2004